

MOBIEL

Column: Beiroet

25-31 maart. De afronding van een half jaar voorbereidingen valt in de week voor vertrek. Chaos. Michiel, Edwin en ikzelf werken alle drie tot twee dagen voor vertrek van een onwerkelijk fietsavontuur. Last-minute verzoeken van de baas, de laatste visa ophalen, fietsen klaarmaken voor vertrek en duizend-en-een andere kleine en grote zaken hebben ons uithoudingsvermogen en zenuwen beproefd. Kapot, en nog geen kilometer gefietst... **Vrijdag 2 april.** Aardige dame bij de incheck-balie kan ons niet inchecken. Is tegen de regels zegt ze. We hebben elk ruim 10 kilo meer bagage dan toegestaan. Bovendien heeft Edwin een enkeltje en de Libanezen laten je zonder retour- of vervolgvlucht niet het land in. Een half uur later heeft Edwin een retourticket en zijn al onze kilo's ingecheckt. Het vliegtuig zat niet vol en dat ging wel met die extra kilo's. Dankjewel mevrouw van Alitalia. **Vrijdag 2 april.** We zijn er, Beiroet! Onze voorbereidingen en dromen zijn beloond met het eerste resultaat. Dat de fietsen niet zijn meegekomen en nog in Amsterdam of Milaan staan kan ons op dat moment niet zo heel veel schelen. Daar zijn we te moe voor. De ontlasting van de stress, het gebrek aan slaap de laatste dagen voor vertrek en de vermoeidheid van en het wachten tijdens de reis hebben ons verdoofd. De eerste bieren in Beiroet smaken die avond goed en voldaan vallen we in slaap. **Zaterdag 3 april.** De telefoon gaat lang over voordat iemand zich realiseert dat het gerinkel geen droom is maar de wake-up call die ons uit onze coma haalt. De fietsen zijn er. Een paar uur later rijden we met een lokale bus naar het vliegveld om onze bikes te halen. Ze komen ongeschonden uit de doos en de eerste kilometers voelen goed aan. De reis is begonnen; op naar Peking!

Verschenen in SP!TS op dinsdag 06 april 2004.